

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Tractatus De Brevissima Ad Perfectionem Via, hoc est De
Perenni Divinæ Voluntatis Intentione, Executione,
Apprehensione**

Družbicki, Kaspar

Coloniae, 1723

Considera II. Quid sit Voluntas Dei, & qualis quoad Deum.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55395](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55395)

CONSIDERA II. *Quid sit Vo-*
luntas Dei, & qualis quoad
DEUM.

103. I. Voluntas Dei est in Deo id, quo sibi Deus optimus est. Deus enim per hoc sibi optimus est, quia in nullâ re sibi deesse vult, neque deest, sed omnia bona sibi vult, omniaque sibi confert, omnia sibi conservat, omnia bona sibi est: hoc autem habet Deus à sua Voluntate, quâ tantum sibi boni vult DEUS, quantum boni esse potest, tantumque boni sibi dat, quantum capere potest in omni genere. Bona est Sapientia, dat illam cum summâ propensione, & alacritate atque gaudio Dei voluntas Deo, & dat tantam, quantam Deus capere potest. Bona est Bonitas, dat bonitatem cum summâ item alacritate & Voluptate Deo, tantam, quantæ Deus capax est. Bona est pulchritudo, suavitas, majestas, dignitas, gloria, misericordia, justitia, perfectionis omnis plenitudo, tantam dat voluntas Dei Deo, quantum capere Deus potest, &c. Ex his ego vel unum hoc colligam, nihil esse melius, quam cum hac Dei voluntate familiaritatem contrahere, per hanc enim fiet, ut omnibus illis divinis bonis tantum ditescam, quantum mea parvitas capere poterit.

104. II. Ut luculentius capiatur, quomodo hæc DEI voluntas habeat quoad DEUM, sciri debet, duas illam habere in DEO singulares

gulares prærogativas, atque functiones. *Pri-*
ma est, Quòd sit vinculum Dei, & vinculum
quidem omninò indissolubile, vinculum Deo
necessarium, & quod in Deo est necessariò,
etsi non sine summâ Dei voluptate; adeò ut
Deus illud nec effugere possit, nec solvere,
imò neque ejus solutionem velle (siquidem de-
beret velle per voluntatem, Voluntas autem,
non potest seipsam nolle, aliàs id quod vult,
nollet) Ligat autem Deum voluntas & vincit
in semetipso, ita ut per hoc vinculum Deus
sit sibi hoc quod est, videlicet DEUS, hic
DEUS, unus, idem. Quia enim illum
ineffabilis illa Communicabilitas & Com-
municatio videbatur quasi velle partiri à se-
metipso, & in plures personâs dividere ac
multiplicare, ne id fieret, voluntas perso-
nas quasi vinxit, & duo Supposita unum
fecit in natura; neque tamen duo Suppo-
sita sustulit, aut confudit, sed potius di-
stincta reliquit atque etiam seipsam ut quid
tertium adjecit, adjiciendo nexuit, & mul-
tiplicitatem Deorum impedivit; & ex tri-
bus unum in natura confluxit, triaque ni-
hilominus Supposita sed vincta, sed unita,
sed identificata in natura reliquit. Dum
enim se Pater Filio communicat, se quasi
à se separat, seque sibi opponit, sed volun-
tas illum sibimet apponit, quando se utri-
que communem inter serit, & utrumque
conjungit, ita ut illis duobus se velut quid
tertium addat, & duo Supposita, uniendo
tria faciat, omniaque tria supposita, unum
in natura reddat. Mira equidem, &
nec

nec investigabilis, nec comprehensibilis duorum in unitatem & identitatem, per tertium ab utroque distincti, additionem còagmentatio: quis enim capiat? ut ex duobus unum idemque facias tertium superaddere distinctum ab utroque, commune tamen utrique, & idem cum utroque, quod & illa duo, & se tertium faciat cum illis, & inter se unum ac idem. Verum est, in Creatis etiam, ut duo unum fiant, tertium super addi solere distinctum, at illa unitas non est propriè unitas; est enim aggregatio potius, non verò identificatio, at hinc ita sunt duo Supposita unum in natura per additum tertium, ut omnia & distincta maneant, & tamen sibi in se identificata, sintque & tria, & unum: tria supposita unum in natura. Hoc est mirabile Divinæ voluntatis in Deo vinculum, in quo Pater & Filius communi sibi Spiritu sancto nectuntur, suntque unum & sunt unus: sunt tamen tria Supposita & tres. Unde autem hoc illi Voluntati? ne quære, Voluntas est: hoc satis est, & quis illi potest dicere, cur ita facis? Job. 9, 12.

Ex hoc ego colligam Divinæ voluntatis sicut ejus quæ ad intra est, ita & ejus quæ est ad extra proprium esse, omnia DEO unire, quæ digna Deo sunt, præsertim verò filium. Unde Conabor. 1. Filius Dei per gratiam Christi fieri. 2. Deinde hanc voluntatem Dei studebo semper magni æstimare & diligenter exequi; illique me unire, ut sic & illa me secum Deo uniat.

III. Ex hac primâ Prærogativâ Voluntatis 105.
 Divinæ confurgit altera, quòd scilicet sit
 Domina & Regina Dei, eùm enim ita, ut
 dixi, vinciat, & stringat, consequenter il-
 lum in suâ potestate habet, eique dominatur,
 ita ut nihil faciat Deus sine illâ, sed omnia
 per illam, & ad ejus nutum Deus verò illi
 in omnibus ad unguem (ut ita dicam) obedit.
 Quod tamen nec Deo indignum, nec Divinæ
 Voluntati indebitum est. Non quidem indi-
 gnum Deo, perinde sicut nec indignum eo est,
 ut sibi ipse imperet. Voluntas enim ejus, est
 ille ipse, & ita dum voluntati obedit, sibi
 obedit. Non etiam in debitum Voluntati,
 quia cùm sit Sanctissima, Rectissima, Perfe-
 ctissima, Supremâ agendi regula, imperan-
 dique ratio, debetur illi naturaliter, & omni
 jure, ut juxta eam quilibet se dirigat. Ne-
 que Deus habet in se alitè, rectiusque agen-
 di principium, suâ ipsius Voluntate; ita ut si
 Deus suâ voluntate non regeretur, non super-
 sit illi quidquam aliud quo regatur, sed vel
 nil agere, otiarique, vel contra suam vo-
 luntatem, sineque illâ agere deberet: quo-
 rum illud puro actui repugnat, & hoc
 per se absurdum est. Voluntas ergo Dei do-
 minatur Deo, estque ejus Domina, Regina,
 Imperatrix.

Ex quo discam ego, æstimare hanc vo-
 luntatem Dei, meque illi nullatenus subicere
 gravabor, cui vel ipsum Deum obedire adver-
 tam; discam etiam quàm justum sit & me &
 omnia huic Sanctissimæ Dei voluntati sub-
 jici, à cujus subjectione Deus etiam seipsum
 non

non exemit. Discam præterea quàm in æstimabilis sit hominum, & mea inprimis malitia, atque nequitia, qui Divinæ huic voluntati nos subtrahere, resistere, illam infringere, eique omnibus modis repugnare audemus. Et quibus infernis expiari potest fatis? tanta Divinæ voluntatis à vilissimo vermiculo, à pulvere & cinere injuria?

106. IV. Sed juvat penitius hunc voluntatis Divinæ in Deum dominatum, deique erga illam, (ut sic loquar) reverentiam inspicere, ut tanto amplius & ejus dignitas, & humana patefcat malignitas. Tantum ergo hæc Voluntas in Deum potest, & tam DEUS illi exactè obedit, ut quidquid illa jusserit, digna, indigna, is ne jota quidem, nec apicem unum ex omnibus ejus jussis negligat. Communicabat se Deus plenissime, sufficientissimeque in seipso tribus personis suis, nec egebat amplius communicari; jussit Voluntas Divina, ut Deus se etiam aliis modis infinitis, communicaret rebus creatis, per esse Corporeum, per esse Spiritus, per esse vivens, sensitivum, rationale, intellectuale, substantiæ, accidentis, per esse Gratiæ, Gloriæ, Sacramentale, unionis hypostaticæ, cum tanta in singulis generum, specierum, individuorum, proprietatum, virtutum, accidentium, circumstantiarum varietate; fecit hæc omnia Deus, & usque nunc facit & faciet.

107. V. DEUS habuit imaginem sui adæquatissimam apud se in Filio suo, jussit tamen illam Voluntas DEI infinitas creaturas

ad

ad imaginem & similitudinem sui condere, iisque esse immortale conferre ; Fecit hoc Deus.

VI. DEUS maxima quæque attributa, & 108 perfectiones suas habebat apud se reconditas ; jussit Voluntas prodere illas gravissimus stupendis operibus. Omnipotentiam, creando tanta, tam varia, tam pulchra, mira ex nihilo, propagando generationem, &c. Sapientiam, ista omnia ordinando. Bonitatem, tot virtutibus utilitatibusque ea implendo, & certis usibus deputando. Aeternitatem, æterna multa, incorruptibiliaque faciendo. Liberalitatem, omnia maximis perpetuisque beneficiis ornando, pleraque etiam sanctificando, salvando, beando. Misericordiam, ex miseris extremis ac præsentissimis ea liberando. Justitiam rigidissime illi satisfaciendo. Charitatem, tanta propter illam faciendo, patiando, instituendo.

VII. DEUS erat beatissimus atque felicissimus ineffabili beatitudine, quæ nec in cor hominis poterat ascendere, aut in ullius puræ creaturæ animum. Deum sua voluntas jussit Creaturas suæ illius beatitudinis capaces condere, ad istum eas finem ordinare media illum consequendi præscribere, auxilia semper parata uti volentibus præstare, non cogitantibus offerre, respuentibus obtrudere.

VIII. DEUS erat sibi sufficientissimus, 110. in gloriâ, in opibus, in vitâ, in naturâ, in esse, in virtutibus & perfectionibus, jussit eum tamen Voluntas mendicare à Creaturâ

suâ Gloriam, Opes, Cultum; quin & vitam, naturam, esse humanum; virtutes etiam, perfectionesque, paupertatis, castitatis, obedientiæ, patientiæ, humilitatis, mansuetudinis, modestiæ, abstinentiæ, abnegationis, mortificationis, Spei.

III. IX. DEUS habebat capacissimum in quo maneret Domicilium, scilicet, semetipsum; jussit eum tamen acceptare domos in mundo: jussit eum manere in omnibus rebus etiam vilissimis ac minimis, per essentiam, præsentiam, potentiam. Deinde in cœlis, deinde in cordibus rationalium creaturarum, per Fidem, per Gratiam, per corporalem Incarnationem ut in Maria, per Unionem hypostaticam in Christo, in Sacramento panis, in templis.

III2. X. Habebat apud se DEUS multa decreta, & consilia secretissima, quæ tamen scitu & operatu erant tum dignissima, tum valde necessaria creaturæ: jussit illum hæc omnia creaturis evulgare, etiam tantò ante, non solùm per naturale lumen, per figuras, per prophetias, sed etiam per seipsum, non tantùm voce, sed opere & exemplo.

III3. XI. DEUS habebat apud se thesauros pretiosissimos æquè ac delitiosissimos, scilicet Filium unigenitum, & Spiritum S. medullam bonitatis suæ; utrumque jussit dari hominibus, dare debuit, dedit.

III4. XII. DEUS habuit magna apud creaturas debita, præsertim apud homines ut Amoris,

satisfactionis, justitiæ, adorationis, Sacrificii, Gratiarum actionis &c. Jussit voluntas hæc illum sibi pro hominibus. 1. præstare. 2. deinde etiam idipsum hominibus præstandi facultatem & potestatem dare, modumque docere. Factum est. Hinc DEUS sibi pro hominum peccatis ex summo rigore satisfecit, justitiam implevit, seipsum amore cultuque creato quantum creaturæ possibile fuit, amavit, coluit, adoravit. Sacrificium sibi Adoratorium, Gratiarum actorium, propitiatorium, impetratorium, ex seipso instituit, ejusque potestatem hominibus non solum offerendi, sed etiam conficiendi contulit. Misericordiam & gratiam hominibus, quin etiam jus ad exigendam gratiam ex jure justitiæ fidelitatisque in manus hominum in Sacramentis dedit.

Admirabor & obstupescam vehementissimè hanc Divinæ voluntatis in ipsum Deum imperiositatem & auctoritatem, Deique ad illam submissionem. Discam etiam, quod si DEUS in seipso tantum curat omni ex parte Voluntatis suæ nutus implere. Quanto magis zelabit, ut iidem à creaturis impleantur, & quam indigne feret, si non implebuntur. Gaudebo illam tantum in Deum posse, & tam sibi obsequentem Deum habere. Cupiam illam etiam mihi tantum dominari, & me illi tam plenè subjici. Agam immensas gratias, pro me, pro homini-

bus, pro omnibus creaturis, quod tantorum operum, tam nobis utilium Deo causa fuerit. Petam ab illâ, ut etiam mei dominatum acceptare velit, mihiq̄ue imperare. Submittam me illi & in æternum in omnibus secundum omnes circumstantias soli me illi servitutum proponam.

CONSIDERA III. *Quid & qualis sit Dei Voluntas quoad Christum Dominum?*

115. I. Christus Dominus DEUS & Homo Verbum æterni Patris, unigenitusque ejusdem Filius non aliam ob causam in mundum venit, naturamque humanam induit, quàm ob solius Divinæ Voluntatis placitum. Ubi enim decrevit SS. Trinitas, homines lapsos per Verbum erigere, & redimere, statim Verbum obtulit se ad exequendum hoc decretum, reque ipsa postea tempore designato, perfecit.

Ex quo perpendam, quantæ auctoritatis sit Dei voluntas apud SS. Trinitatis Personas omnes. Quod enim Verbum reipsâ fecit, hoc fecisset Pater, hoc & Spiritus Sanctus si ita decretum in illô arcano Trinitatis concilio fuisset: imò non minus fecit Pater dando Filium, quàm Filius dando seipsum, sicut etiam non minus fecit Spiritus Sanctus descendendo ad Ecclesiam die Pentecostes.